

РЕШЕНИЕ

№ 6972

гр. София, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7188** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), чрез юрк. К., срещу Решение № 2106 от 10.06.2026 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 20 – ти състав по нахд № 14355/2021 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № НП-00041 от 12.04.2021 г., издадено от председателя на КПКОНПИ, с което на Е. Х. Г., ЕГН [ЕГН], основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 от ЗПКОНПИ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500 лв. за нарушение на чл.38, ал.1, т.4, вр. чл.35, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материален закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Касаторът поддържа, че наказаното лице изобщо не е подало декларация по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ, което навеждало на извод за умишъл, поради което счита нарушението за доказано, а наказанието - за съобразено със смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства. Оспорва изводите на СРС за наличие на основание за приложение на чл.28 ЗАНН, поради това, че изобщо не е подадена изискуемата

декларация. Счита, че подобен прочит на специалния закон обезсмисля съществуването му и има за резултат непостигане на индивидуалната и генерална превенция на административното наказание. Излага доводи, че обществената опасност на деянието е отчетена от законодателя при въвеждане на нормата в правовия ред и не случайно размерите на предвидените глоби за подобен вид нарушения са завишени. Касаторът претендира съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и по същество на спора да потвърди процесното НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Е. Х. Г., ЕГН [ЕГН], оспорва касационната жалба и претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС. Излага съображения, че няколкократно е предоставяла на КПКОНПИ декларации за имущественото си състояние, което е достатъчно публично и прозрачно предвид продължителната ѝ работа на държавна служба, предполагаща ежегодно подаване на декларации. Претендира за маловажност на нарушението. Твърди, че е подведена от действия на служители на КПКОНПИ, които в деня на връчване на АУАН я уверили, че наказателното производство ще бъде прекратено.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна, а нормата на чл.28 ЗАНН за неприложима към конкретния случай.

Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение № 2106 от 10.06.2026 г. СРС, НО, 20 – ти състав по нахд № 14355/2021 г. е отменил НП № НП-00041 от 12.04.2021 г., издадено от председателя на КПКОНПИ, с което на Е. Х. Г., ЕГН [ЕГН], основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 от ЗПКОНПИ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500 лв. за нарушение на чл.38, ал.1, т.4, вр. чл.35, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Х. Г. Т., както и писмените доказателства от административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. От материална страна съдът е намерил да осъществен и доказан състава на вмененото нарушение по чл.38, ал.1, т.4, вр. чл.38, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ, доколкото М. е задължено лице почл.6, ал.1, т.36 от ЗПКОНПИ. Обосновал е правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, но при допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му на формално основание. Изложил е мотиви, че в АУАН и в НП не е отразен съставомерен елемент от субективната страна на нарушението, а наложеният размер на глоба от 2500 лв. приел за изцяло необоснован. В допълнение е намерил основание за приложение на чл.28 ЗАНН, тъй като нарушението е първо по ред и обстоятелствата по случая указвали, че е единствено и идцидентно. Приел е, че нарушението на М. е с по-нисък интензитет, какъвто е характерен за типични случаи на административни нарушения от този вид, напр. при неподаване изобщо на декларация.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 20-ти

състав е валидно и допустимо, но неправилно, поради неправилно приложение на материалния закон.

На основание чл.220 АПК съдът възприема правилно установената от районния съд фактическа обстановка:

Е. Х. М. била служител на МО, командирована дългосрочно /3 години/ като щабен офицер /въздушен превоз/ при Щабен елемент за интегриране на силите на НАТО в Б., Румъния. През това време тя подавала в КПКОНПИ ежегодно и в срок декларация за имущество и интереси. Командировката ѝ била прекратена със заповед на министъра на отбраната от 24.06.2019 г., поради предстоящо раждане и отглеждане на дете - с болничен отпуск за това от 18.05.2019 г. След прекратяване на правоотношението ѝ, М. подала в срок - на 23.07.2019 г. финална декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ. Съгласно чл.35, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ тя била длъжна да подаде в КПКОНПИ и декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от изтичане на една година след подаване на декларацията в едномесечен срок от освобождаването ѝ от длъжност - в случая от 23.07.2019 г., т.е. фактически до 24.08.2020 г. /първият присъствен ден след 23.08.2020 г./, което тя не направила. М. изпратила декларация на 15.05.2020 г., за да бъде получена в КПКОНПИ след 18.05.2020 г.

Тези обстоятелства били установени на 28.10.2020 г. от Х. Т. – главен специалист в дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ, при изпълнение на служебните ѝ задължения и направена проверка за получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на задължените по ЗПКОНПИ лица.

Посоченото било преценено като извършено на 25.08.2020 г. в [населено място] от М. административно нарушение, за което на 09.11.2020 г. ѝ бил съставен АУАН, в нейно отсъствие, тъй като не била намерена на известния ѝ адрес. В законоустановения срок след връчване на акта М. депозирала пред административнонаказващия орган писмено възражение срещу АУАН. Въз основа на АУАН на 12.04.2021 г. било издадено срещу М. обжалваното НП за нарушение на чл.38, ал.1, т.4, вр.чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ.

Разпоредбата на чл.38, ал.1 от ЗПКОНПИ урежда императивно задължение за задължените по чл.6 лица за подаване на декларации за имущество и интереси в следните случаи:

1. в едномесечен срок от заемането на висшата публична длъжност;
2. ежегодно до 15 май - за предходната календарна година;
3. в едномесечен срок от освобождаване на длъжността;
4. в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3.

Е. Х. Г. е подала в срок декларация по чл.38, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ с контролно число 024400A9 на 23.07.2019 г., с оглед прекратяване на дългосрочното ѝ командироване като щабен офицер (въздушен превоз) със Заповед № КМ-1765 от 18.05.2019 г. на министъра на отбраната. Съобразно вменената за нарушена разпоредба на чл.38, ал.1, т.4 ЗПКОНПИ декларация е следвало да бъде подадена и в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3 – т.е. в срок до 24.08.2020 г. Не се оспорва от наказаното лице, че такава декларация не е подадена.

За предходната 2018 г. Е. Х. Г. е подала ежегодна декларация по чл.38, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ с контролно число 18C85B4A. На основание чл.43 ЗПКОНПИ след проверка и анализ в тази декларация са констатирани несъответствия, за които лицето

е уведомено с писмо изх.№ ЦУ-01-164 от 06.03.2020 г., връчено на 26.05.2020 г. За отстраняване на несъответствията, на същата дата – 26.05.2020 г. Г. предоставила декларация с контролно число 57C191F7. Неправилно в жалбата до СРС жалбоподателката поддържа, че на 15.05.2020 г. е подала „финална декларация“. Данните от преписката сочат, че наказаното лице е подало декларации по чл.38, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ – коригираща на 26.05.2020 г. и по чл.38, ал.1, т.3 ЗПКОНПИ – на 23.07.2019 г., но изобщо не е подало декларация по чл.38, ал.1, т.4 ЗПКОНПИ. От доказателствата по административнонаказателната преписка не се установяват твърденията на Г., изложени във възражението ѝ по чл.44, ал.1 ЗАНН вх.№ ЦУ-01-3667 от 28.02.2021 г., за наличие на подадена декларация по чл.38, ал.1, т.4 ЗПКОНПИ. Напротив – установява се, че през м.май 2020 г. е подадена коригираща декларация по чл.38, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ.

Не са доказани и твърденията ѝ, че „служители на комисията са я подвели и уверили, че образуваното наказателно производство ще бъде прекратено“. Ирелевантно е, че имущественото състояние на задълженото лице е публично известно и прозрачно, тъй като наличието на задължение за подаване на декларации в различните хипотези на чл.38, ал.1 от ЗПКОНПИ е законодателно решение. След като Г. твърди, че от 18-годишна е държавен служител, то същата следва да е наясно със законовите си задължения по ЗПКОНПИ. Самата тя не отрича извършеното нарушение, но го намира за маловажно. В подкрепа на това си твърдение сочи, че наложената ѝ глоба не съответства на имущественото ѝ състояние, финансови доходи и семейно положение на самотна майка с малолетно дете, родено на 27.06.2019 г., и месечно възнаграждение от 1990 лв. Доказателства за размера на трудовото възнаграждение и за имущественото състояние на Г. не са ангажирани. Вярно е, че имущественото състояние на служителката е известна въз основа на подадените от нея декларации по чл.38, ал.1, т.2 и т.3 от ЗПКОНПИ, но тези обстоятелства не санират пълното неизпълнение на задължението по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ.

Касационната инстанция е на мнение, че като изобщо не е подадена декларация по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ, различна от тази по чл.38, ал.1, т.2 и т.3 от ЗПКОНПИ, Г. е осъществила състава на вмененото ѝ нарушение, санкцията за което е уредена в нормата на чл.173, ал.1 ЗПКОНПИ.

Не се споделят изводите на районния съд за приложение на чл.28 ЗАНН. Тези мотиви са необосновани и не съответстват на установените по делото обстоятелства. Първостепенният съд е приел, че случаят се различава от типичните случаи на нарушения от същия вид, напр. при изобщо неподадена декларация. Напротив, от делото се установява, че случаят е именно такъв – изобщо не е подадена декларация. Както се посочи, прозрачността на имуществото на лицето не представлява смекчаващо обстоятелство по отношение пълната липса на декларация по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ.

"Маловажен случай" е този, при който с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Процесното нарушение не разкрива по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид, а напротив – касае се за изобщо неподадена декларация по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ. Процесното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с

други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му. Фактът, че нарушението е първо следва да бъде съобразен при определяне размера на наказанието по смисъла на чл.27, ал.2 от ЗАНН. Нарушението е формално, на „просто извършване“, поради което единствено обстоятелството, че от него не са произтекли вреди, не може да мотивира приложение на чл.28 ЗАНН.

Правилно е становището на касатора, че преценката относно наличието на маловажен случай се извършва при съобразяване на характера на засегнатите обществени отношения, уредени с нарушения закон. Целта на специалния закон е постигане на публичност и осигуряване на възможност за проверка на имуществото на лицата, които имат решаващи функции при разходването на значителни публични ресурси, респ. е налице висок корупционен риск като създаде прозрачност на имуществото, с което лицата, заемащи висши държавни длъжности, разполагат към датата на тяхното встъпване, респ. напускане на длъжността. Значимостта на тези обществени отношения, съответно обществената опасност на нарушенията, е отчетена от законодателя при въвеждане на нормите в правовия ред, като неслучайно размерите на предвидените глоби са високи.

Пълната липса на подадена декларация по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ не може да се приема за маловажен случай съобразно характера на засегнатите обществени отношения.

По изложените съображения касационната инстанция намира за неправилни изводите на районния съд за наличие на основание за приложение на чл.28 ЗАНН. Изложеното е основание за отмяна на обжалваното решение на СРС и постановяване на друго по същество на спора съгласно чл.63в ЗАНН, вр. чл.222, ал.1 АПК.

В НП не са изложени мотиви относно размера на наложената глоба от 2500 лв., която е близка до максимума от 3000 лв. по чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ. Касационната инстанция съобразява, че нарушението е първо, поради което същото следва да се санкционира с минимално наказание по чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ в размер на 1000 лв.

Налагането на глоба в минимален размер напълно съответства на законоустановената цел по чл.12 ЗАНН. Строгостта на наложеното наказание трябва да съответства с тежестта на нарушението, което има за цел да санкционира. Административните или санкционните мерки, предвидени в дадено национално законодателство, не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигането на легитимно преследваните с това законодателство цели (вж. по аналогия решение от 31 май 2018 г., Z., С-190/17, ЕУ:С:2018:357, т. 41 и 42 и цитираната съдебна практика). Касационната инстанция, в решаващия си състав, не намира нарушение на визираните принципи със санкционирането на процесното нарушение на чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ с минимална глоба по чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ, който законоустановен минимум съответства на значимостта на засегнатите обществени отношения.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него – постановено друго за изменение на НП в частта на наложената глоба, като същата се намали от 2500 лв. на 1000 лв.

При този изход на спора и предвид разпоредбата на чл. 63д, ал. 5, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град ,

Х. – и Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 2106 от 10.06.2026 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20 – ти състав по нахд № 14355/2021 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № НП-00041 от 12.04.2021 г., издадено от председателя на КПКОНПИ, с което на Е. Х. Г., ЕГН [ЕГН], основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 от ЗПКОНПИ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500 лв. за нарушение на чл.38, ал.1, т.4, вр. чл.35, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ, като НАМАЛЯВА размера на наложената глоба от 2500 лв. на 1000 лв.

ОСЪЖДА Е. Х. Г., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], да заплати на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество на чл. 63д, ал. 5, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Решението е окончателно и на основание чл. 223 ГПК не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.